

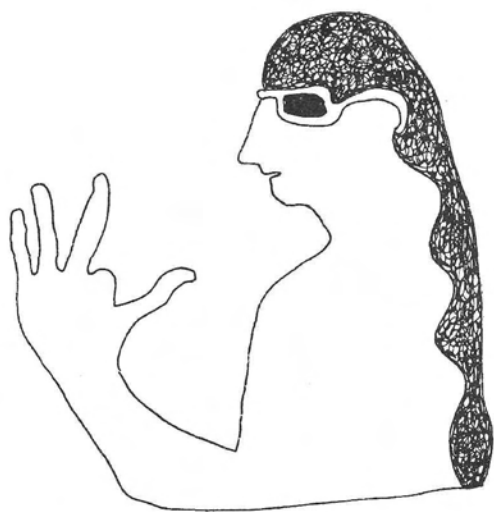
OLDALKÉNT
HÁROM FORINT

KUMOROM

Akkortájt én voltam az egyetlen cigány értelmiségi, akinek autója volt, egy rozoga Trabant-hycomat. A többiek busszal, vonattal környékezték meg a népet felvilágosító körútjaikon. Míg egyszer csak – az azóta nyugati autóra szert tett, és a népet már nemigen felvilágosító – neves kolléganóm élém állt azzal az üzleti ajánlattal, hogy autóm lévén, járjunk együtt klubokba és egyéb cigány ifjúságnak fenntartott művelődési helyekre, hogy ott ő elszavalhassa verseimet, és az érte járó pénzösszeget osztózhassunk. Heves karizmája meggyőzött, és útra keltünk. Hosszan magyarázta utazásunk fontosságát, de félbe kellett szakítanom, mert éppen a lottószámokat húzták, ezért fölerősítettem a rádiót, majd büntudatot nem érezvén, a kezébe adtam lottószelvényemet,

hogy nyugodtan vezethessenek. Kihúzták az első számot, kolléganóm meglepődve, de hanyag legyintéssel közölte, hogy talált, de ezért még nem fizetnek. A második szám eltalálásakor még mindig csak gúnyoros mosollyal tájékoztatott a várható összeg csekélységéről. De amikor a három kihúzott számból már mind a hármát eltaláltam, idegesen ellenőrizni kezdte szelvényem érvényességét, zavartan piszogott a biztonsági övvel, és kibámult az oldalsó ablakon, elfordítva tőlem arcát. Kihúzták a negyedik számot is, kolléganóm hányavetien lottómra nézett, és riadtan fölkapott fejjel, ingerülten, a hihetetlenség hangsúlyával mondta, hogy ez is talált. Okos nő lévén, ismét utunk fontosságáról beszélt abban a reményben, hogy a lottón nyert összeggel jól kiérdemelt fizetségünkhöz lehetne csatolni. Kihúzták az ötödik számot, kolléganóm már félve ugyan, de szemügyre vette a szelvényt, majd megkönnyebbülve rám nézett, és nyugodt hangon mondta:

– No látod, most aztán jól megvert az Isten!

ГОРЧАТА'А ОУРЧУ

73-ly AK:K